

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL PLET DELS NOTARIS

—Es impossible barallar-s'hi amb aquesta gent. S'imposa un "insecticida".

La nova Cuba

A través del que escriu la premsa, s'endevina ja la gravetat del nou període en què ha entrat la campanya del Marroc. Però el que diuen i el que deixen entendre els diaris no és res, comparat amb el que expliquen els polítics que venen de Madrid. Allà saben millor que aquí quina és la veritable situació. Les impressions són pessimistes. Allò no té cura. No's veu la fi de la guerra. I se està exposat continuament a nous cops dolorosos.

Diguem, amb poques paraules, que Espanya ha trobat una nova Cuba. Quan l'Estat espanyol va perdre les colònies, les darreres colònies que li quedaven, hi va haver molta gent que passats els primers moments de tristor, van alegrar-se de la pèrdua definitiva. Espanya havia quedat sense colònies, i així s'acabava d'una vegada el sacrifici de la joventut espanyola en les terres ultramarines.

Però s'havia oblidat que el destí tràgic de certs pobles és més fort que els fets històrics mateixos. Espanya es va quedar sense colònies. Però aviat n'ha trobat d'altres per als efectes del sacrifici de vides i de diners. Cuba va consumir la sang i la riquesa d'algunes generacions espanyoles. Ara tenim una nova Cuba. Es una mica més aprop que l'altra. No és un terreny gaire ample. Però hi ha prou espai per a enterrar-hi milers i milers de joves i milions i milions de pessetes.

Dissidència mínima

—Encoratgeu als joves regionalistes, que van a fer la dissidència—ens diuen. Desconfiats, preguntem:

—Però, és que realment faran la dissidència?

Els visques de la setmana

—Visca el senyor "concejá"!

—Sí; ja s'han apoderat de la junta de la Joventut Nacionalista de la «Lliga».

—I què més?

—Van a fundar un diari.

—I què més?

—Ja tenen pis.

De bandera els en hi sobrarà, i un segell el tenen en vint-i-quatre hores. La dissidència és completa. Però quin contingut de principis hi haurà en ella que no pugui tenir la «Lliga»? Cap. Cent vegades ha dit aquesta que ho acceptava tot, des de la senzilla Mancomunitat a l'autonomia més integral possible. Aleshores, la separació no podrà ésser més que de procediments, és a dir, l'aplicació de la política exclusivament a les representacions i corporacions de Catalunya.

Menys absolut, aquest és l'abstencionisme dels obrers abominadors de l'acció política i de tot lo que no tingui un caient materialista i de classe. Obliden que el de Catalunya és un plet de intel·ligència, no de força, que ha de tenir les seves incidències i la seva sentència a Madrid. Com obtenir-la? Com oposar la defensa a la fiscalització? Pensi's que tots els nacionalismes han acudit als parlaments, encara que no hagin intervingut en els governs, pensant que amb l'oposició i amb la permanent demanda, obtindrien, aprofitant els moments polítics, les seves reivindicacions. Solament pot excusar el no intervencionisme, la força unànim i resolta de tot un poble, mes a Catalunya, desgraciadament, no s'ha conseguit ni la unanimitat ni la revolució.

No creiem en l'èxit de la dissidència,

Els visques de la setmana

—Visca Espanya federal!

sobre tot perquè no és la d'un nacionalisme, sinó la d'un partit, i un partit conservador. Els dissidents accentuaran encara més el seu conservadurisme, perquè el senyor Cambó resulta un demagog al costat del senyor Bofill i Matas per exemple, i, per lo tant, la inhibició davant de problemes tan forts com el nacionalista, s'augmentarà en els dissidents, que no seran més, que no poden ésser més que un escamot. El poble obrer seguirà enfront d'ells. Seguiran, també, els nacionalistes radicals. I així no hauran conseguit els dissidents més que afeblir a la «Lliga», és a dir, al nacionalisme que està en contacte amb Madrid.

No hi cab més que una dissidència, millor dit, no hi cab més que un partit davant de la «Lliga», el que essent nacionalista porti una política radical. Perquè nosaltres creiem que si ha fracassat l'intervencionisme de la «Lliga», ha estat per conservador, per haver tingut davant d'ell a les esquerres espanyoles, sense haver conseguit la solidaritat de les dretes. Els irlandesos han triomfat per ells, naturalment, però també per l'apoi dels lliberals i dels laboristes anglesos. Avui, també, els flamencs, a Bèlgica, obtenen l'aquiescència dels socialistes.

La dissidència regionalista no tindrà cap Germinal. Tot lo més arribarà a constituir-se en *casino*.

PARADOX

Què fa el senyor Sala?

Tothom sap que el senyor Sala, patum de la «Unión Monárquica Nacional», és l'apòstol de l'autonomia municipal. Ell, l'autonomia ja la vol. Però creu que ha de començar pels Municipis. L'autonomia municipal és la base del sistema polític del diputat per Terrassa. No hi ha discurs parlamentari, ni brindis, ni declaracions públiques, ni converses particulars del senyor Sala, on aquest no faci sortir la qüestió de l'autonomia municipal.

Ell diu que en aquest punt coincideix amb En Pi i Margall. Suposem que aquesta coincidència és una invenció d'algún plaga de Terrassa, que ha explotat la vanitat vilatana del senyor Sala. En veritat, resulta una mica ridícul que don Alfons Sala vagi pel món presentant-se com una meua de deixeble de don Francesc Pi i Margall.

El cas és que ara el Govern ha començat a nomenar alcaldes de R. O. Això ataca directament l'autonomia municipal. Espanya, l'Espanya centralista que defensa la «Unión Monárquica Nacional», esqueixa i esborza l'autonomia del Municipi. I qui són els que protesten? A Catalunya els que protesten més fortament i més sincerament són, apart dels republicans, els nacionalistes. I així que la «Unión Monárquica Nacional» i especialment el senyor Sala, diuen i repeteixen que l'autonomia de Catalunya que els nacionalistes reclamen representaria l'esclavitud dels Municipis catalans.

Doncs què fa el senyor Sala, que no protesta? Com és que a hores d'ara no ha interpellat ja el Govern pel nomenament d'alcaldes de R. O.? Què no ho veu senyor Sala que li estan fent malbé l'autonomia municipal?

Nomes cal fixar-se, per a jutjar la sinceritat dels municipalistes de la «Unión Monárquica Nacional», que cada vegada que en aquests darrers temps hi ha hagut nomenaments d'alcaldes de R. O., aquests han estat monàrquics i afectes a la colla del senyor Sala. Aquests senyors, quan els convé, defensen de paraula l'autonomia municipal. I quan l'han defensada, treballen per la designació d'alcaldes de R. O. que siguin amics seus.

FULMEN

Els fracassats

Durant les darreres festes hem pogut presenciar els barcelonins algunad'aquestes curioses coses paradoxals que ofereix ben sovint la política espanyola. Tres elements més o menys importants que estan en plena desfeta, han celebrat l'apat de la victòria.

Aquest arcaisme vivent que s'anomena la Unió Monárquica Nacional ha volgut fer un acte que ha resultat, com tot lo que fa aquesta colla de patums, una ridiculesa. L'acció d'aquesta pandilla de impotents és sempre negativa, pertorbadora i repugnant. Se'ls hauria de tenir odi per traidors a Catalunya, però com que són uns traidors a l'estil del dimoni d'«Els Pastorets», l'opinió se'ls mira amb el mateix bondados somriure amb que's mira l'ou com balla o les ganyotes d'un pallaso.

Mereixen un xic més d'atenció les coses de la «Lliga». El fracàs de la seva intervenció en la política espanyola ja'l confessen ells mateixos. Al fer el balanç de la seva actuació en la comèdia madrilenya, ha vist En Cambó que, després de gastar inútilment les seves energies, no ha consegut res de profit per a Catalunya, mentre, per contra, rebia un cop mortal aquesta unitat de la «Lliga» que havia constituït sempre la seva fortalesa.

I ha vingut també En Lerroux. El partit radical té encara una organització, a Barcelona, però viu sense ànima. La eficàcia del republicanisme en la vida política nacional és nul·la. Les veus d'oposició són socialistes. L'acció revolucionària és sindicalista. Als republicans ja no'ns escolta ningú, ni fem res de profit, ni ens queden ganes de fer gran cosa. En Lerroux ha predicat en desert.

Aquests aparatosos àpats de la victòria amb tots els seus entusiastes aplaudiments i els seus xardorosos visques, no han sigut altra cosa que el retorn dels vençuts, dels fracassats, dels impotents per a canviar la manera d'ésser de la fosilitzada política espanyola.

Els Sánchez Guerra, els Romanones, els Albas i els Ciervas queden allà dalt trencant-ho tot.

JEPH DE JESPU

D'un govern a l'altre

Un diari ministerial presenta com un encert de l'actual govern el declarar-se continuador de l'anterior, per ço que fa referència a la política del Marroc.

Encerts d'aquesta mena, podrien dir-se ensopegades. Amb pocs èxits com el pintat pel diari conservador, se'n va el govern, i el país ans que el govern, a Càn Pistras.

Continuador del govern anterior, en la política marroquí!

No'ns faci riure.

Si En Sánchez Guerra i companys seus de ministeri segueixen en aquest punt de la política africana les petjades d'En Maura i de les carabasses que li feien costat, pobres de nosaltres!

Perquè, paral·lelament a la tàctica africana, haurà de desenrotillar l'observada a la península pels homes en els quals preté emmirallar-se.

I aquesta sabem massa quina és.

Escampar als quatre vents la llegenda de que els moros estan vençuts, que son una colla de perdularis sense moral ni cosa que ho sembli, i avançar pel Rif amb pous de plom.

Descriure victòries a tort i a dret, i aplicar se l'arnica a barrals.

Aquesta ha sigut la política observada pel govern anterior, del que'n tenia el poble el sac ple. Si hi ha qui cregui sincerament que aital conducta és per imitada, que alci el dit.

A nosaltres, lo dit pel diari ministerial no'ns sorprèn. L'experiència, que és el gran llibre de la vida, ens ha ensenyat que podem canviar d'homes, emperò no de procediments.

Els governants, per a rectificar o esmenar els errors passats, haurien de dei-

Els visques de la setmana

—Visca la "real" recompensa!

xar d'ésser lo que són, ço que és de tot punt impossible.

Amb el govern anterior, i en punt a les coses del Marroc, en dir-se'ns que anavem a guanyar, pensavem tot seguit: —Preparem-nos a rebre del carpó.

Amb l'actual, tan bon punt se'ns comunicu la victòria, direm:

—Ja hem rebut.

I veuran com els fets venen a donar-nos la raó.

Els nou manaments nous

I

Estima als sers i a les coses per damunt de tots els déus, perquè els sers i les coses són els teus companys i l'alegria de la teva vida. Els déus et prometen molt, et fan patir mentre vius, i després de mort és ben fàcil que t'enganyin i et maltractin.

II

No juris mai, que el jurar és una paraula vana sempre; amb dir *sí* o *no*, l'home en té prou.

III

La ganduleria és un mal que perjudica al que el pateix i als que el toleren; dignifica't amb el treball, i pensa que si tothom «santifiqués» les festes, seria un avorrimnt.

IV

Honra't a tu mateix amb la teva conducta. El pare i la mare no han de menester que els honris, perquè han sigut

Els visques de la setmana

—Visca la poca-vergüensa!

creadors d'honra en la persona dels seus fills. Amb respectar-los i creure'ls quan és hora, n'hi ha prou.

V

Deixa que visqui tothom; però si algú intentés matar-te i pots guanyar-lo per mà, no et torbis; pensa que allò de parar l'altra galta és una història vella que no mereix més te que la creència en els discursos de la burra de Balaam, i en la qual avui no creuria ni el mateix que va inventar-la, si és que quan va inventar-la hi creia, cosa que es pot ben posar en dubte i fins potser negar-la.

VI

Jehovà, segons conten els vells textos, fornica... en esperit, perquè no podia fer-ho altrament; si tu ets home, tens el deure de procrear, deixant fer el seu etern curs a la vida.

VII

Sigues gelós de lo teu enfront dels especuladors i dels egoistes, i considera que, segons com se mira, la Humanitat és un compost de lladres, la relativitat està en la llei, i la gran qüestió rau en saber fer marxar d'acord la llei amb la justícia i la conveniència pròpia.

VIII

Pren la veritat per guia sempre que amb ella no hagi de fer mal; tingues entès, però, que la veritat absoluta solament podria tenir estada allà on no hi hagués relativitats.

IX

Reconeix el dret d'altri, a lo que és teu, tant si és dona—possessió relativa—com si són béns, sien de la mena que es

vullga; la llibertat te donarà tot allò que pot arribar a ésser teu, segons l'esforç que posis per a obtenir-ho.

CONCLUSIONS

Guarda't de fer mal a cap ser ni a cap cosa, però no te'n abstinguis quan la teva consciència—que abans hauràs ben educada—ho consideri una necessitat imprescindible. Aleshores el fer mal pot ésser un bé.

**

Respecta els drets dels altres, i tingues fortalesa per a fer valdre els teus en tot lloc i ocasió.

FREDERIC GIRONELLA

El foc resta encès

El desori plantejat pel cas de la Professora de la Normal de Lleida, Josepina Uriz, ha obtingut estat parlamentari. Hi havia dies que durava. Els elements ultramontans acusen a la professora Uriz, de utilitzar textos oposats a l'ortodòxia religiosa. S'alçaren en queixa a la Superioritat i es decretà la suspensió de la mestressa, que naturalment, ha procurat defençar el seu dret, al ensemps que rebujava l'acusació extemporània llençada al seu damunt.

Unes veus generoses han clamat al Parlament espanyol en contra de lo que s'estima una injustícia; una maniobra reaccionària, disfressada amb el mantell d'un supost interès per l'ensenyança. Els senyors Barcia, Gascón i Marín, Besteiro i Melquiades Alvarez, han exposat els fets amb la claretat i la fermesa que correspon. Al ensemps, han cuidat de

dir-ne quatre de fresques al ministre d'Instrucció Pública, una mena de lliberal renegat, com la majoria, per no dir la totalitat, dels que s'aprofiten dels principis democràtics per a surar política i econòmicament.

I *La Epoca*, que té temps per a ocupar-se de totes les minúcies de la baixa política, que esmerça l'espai a les lluites de carreró que infesten les capelletes que es disputen el govern d'Espanya, s'ha mofat dels diputats que han intervingut en el debat, presentant-los com a veritables regressius.

A judici de *La Epoca*, no hi ha dret a distreure l'atenció del Parlament amb històries relatives al clericalisme, car segons afirma, és aquest un trajo que no's porta. S'estranya de que En Silió, ministre d'Instrucció Pública contra el que dispararen els diputats els seus trets, resulti a l'hora present una mena de Torquemada, ço que no s'avé poc ni molt amb els seus antecedents sagastins.

No hi ha que dir que enclou el concepte una ironia. En Silió, encara que a *La Epoca* li dolgui, és un cara girat al servei de la reacció. El fet de que el problema religiós no preocupi a determinats pobles estrangers, no vol dir que no existeixi a Espanya. Significa, simplement, que hi ha qui s'ha expolsat la ronya i qui es complau en servir-la. Tampoc el poble espanyol fa atenció a determinats principis higiènics amb la cura i la constància que solen altres països. Vol dir que la brutícia no resa amb nosaltres?

Es vé dient que el parlar de clericalisme, de l'intromissió de l'exèrcit clerical en l'ensenyament de la llibertat de consciència, de religió i de lliurepensament, és de mal gust. Que el tema ha passat de moda.

Malhauradament, no és cert. Haurà passat de moda per les esquerres, que obliden massa sovint que l'enemic veïlla

i aprofita totes les ocasions que li són ofertes per a donar fe de vida.

L'incident de Lleida, no és altra cosa que l'espurna de la foguera que resta encesa a desgrat de totes les retòriques; que atien constantment els esperits superiors (?) amb la seva indiferència, amb el seu suïcida tant m'enfotisme.

Notes de fora

Una nova "alcaldada" del batlle Ramonet

Tona.—A la Societat «La Palma» d'aquest poble estava anunciada per al dia 25 d'aquest mes la representació del drama històric *Joan Garí*, una obra que no té absolutament res d'atrevida ni pecaminosa. Doncs, bé, el mateix dia de la funció, poques hores abans d'alçar-se la tela i quan ja s'havien despatxat totes les localitats, el alcalde absolutista senyor Ramonet, virrei de aquicix poble i senyor feudal de pa-i-figa, que ja's feu famós amb la prohibició de «El Mistic», envia un grapat de civils a la dita societat amb l'ordre de prohibir la representació de l'esmentat drama.

Tot plegat perquè? Perquè en els programes impresos s'havia comès el gros crim de posar-hi: «la funció es celebrarà si Déu i l'Alcalde ho volen».

Per aquesta innocent brometa, el terrible batlle *Jepa* ha perjudicat novament a la Societat.

Això ja és ésser quelcom més que ridícul, això ja és tenir mala baba.

I tant va el cantí a la font...

Els catalans d'Amèrica han efectuat ja l'envio de la bandera que regalen a la Mancomunitat de Catalunya.

L'ensenyà patriòtica vé embarcada en el vapor «Polònia».

Resulta simbòlica la coincidència.

En Cambó, a l'enterar-se'n, ja deu haver fet una ganyota de disgust.

Batallades de tot arreu

RUSSIA

El monstre de la fam segueix obrint la seva boca, famolenca, a Rússia.

Ben cert és que la tragèdia d'aquell poble ha commogut al món sencer, que qui més qui menys ha posat el seu esforç a contribuir per a fer més

Rússia.—Una cantina infantil

petit el mal, però és tan gran que difícilment pot apaivagar-se així com així.

Quins més sofreixen són els pobres infants. Ells que més que ningú necessiten el conhort, l'escalf, resten en la misèria privats de ço més necessari, de ço que posseeix l'últim dels animals.

Quin record deixarà an ells aquestes escenes de fam esgarrifosa, d'horrible tragèdia. Ells forçosament seran els venjadors del demà. I després

Rússia.—Distribució de pa als nois

la societat, o bé els dirà criminals o els demanarà clemència.

Nosaltres, davant els sofriments inaudits dels infants russos, i tenint present l'acte altament humà fet pels infants austríacs, demanem que com aquells, els russos siguin acullits per aquells que per la seva situació esperitual o material poden fer-ho. Demés d'un acte de caritat, serà un

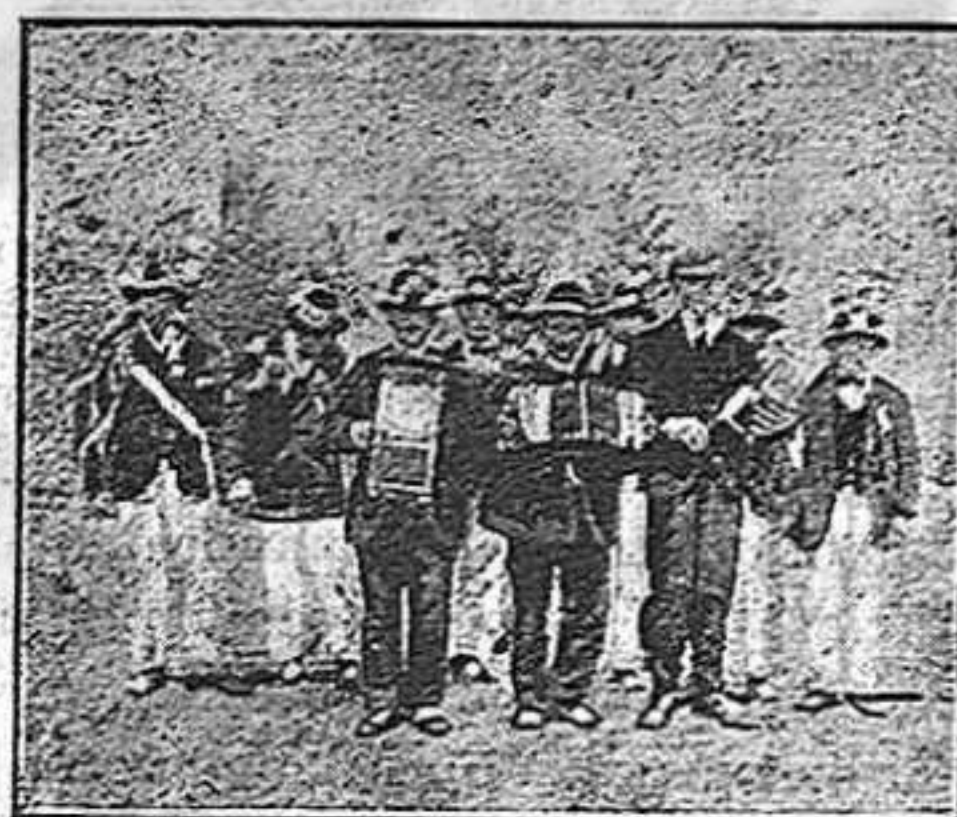
acte d'egoisme; no deixem patir als nostres semblants si és que no volem patir nosaltres.

FRANÇA

El joves del Baix Rhur han estat de festa. S'han bellament enfocat i orgullosament han lluit la bandera dels tres colors

La jovenalla tota destinada a nodrir l'exèrcit francès, ço mateix els del Baix Rhur que els del restè la França, celebren pomposament el llur ingrés en l'exercici de les armes.

Les festes han sigut generals, prova pal·lesa que an aquells llocs que l'Alemanya hi hauria

Els «quintos» del Baix Rhur

tingut estada, d'ella no en resta ni el més petit record.

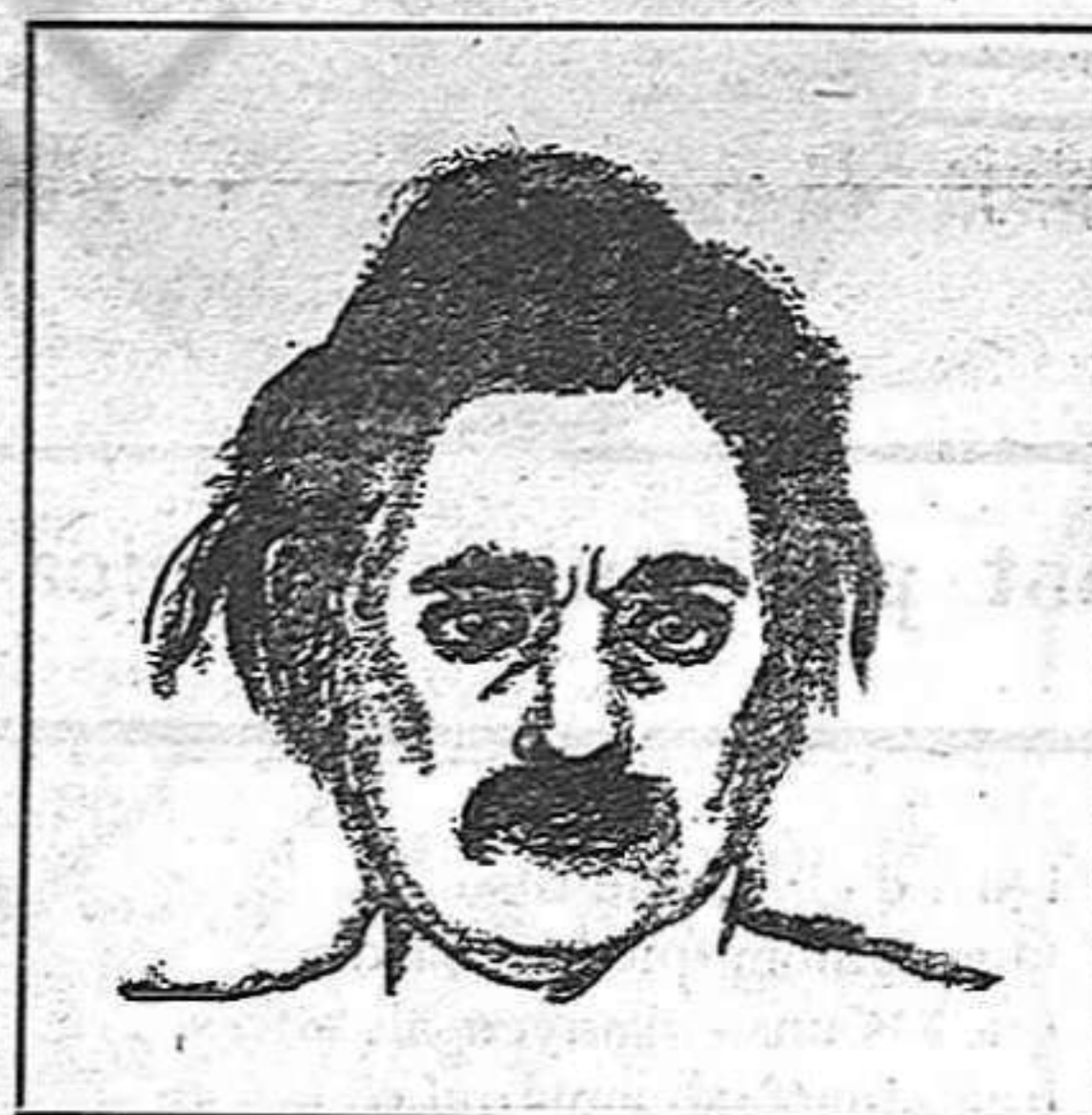
Més val així. De tota manera, ço que'ns manca sapiguèr, és l'esperit que animava als joves que anaren a ésser soldats de la República.

Si era la visió de fer servir el fusell per a acallar ideals justos, no en sentim pas grat de la seva alegria; si era per a retornar a la França la categoria de llibertadora d'homes i de pobles, en bona hora sigui.

MAXIM GORKI

Màxim Gorki, el gran novel·lista rus, el que arreu del món ha mostrat a tot hora la llaga immensa del seu poble, en hores de tirania zarista i que ara, davant la dictadura bolxevic més d'una vegada ha aixecat la seva protesta sortida del seu cor curull de llibertats, ha dirigit amb la viva expressió que ell sap fer-ho, un manifest al poble d'Espanya.

«Acudiu, ajudeu a Rússia», diu ell. Espanya aten a En Gorki, Espanya ja abans havia posat el

M. Gorki

seu esforç a contribució, com molts altres pobles.

Però, d'Espanya, Catalunya, aquesta vegada ha pres una actitud que és podria anomenar-se esceptica, de insensibilitat.

I no serà això aparentment? Hi ha que fixar-se que malgrat l'esforç fet per un sens fi d'agrupacions de tota mena de diferents estats i nacionalitats, degut a les terribles proporcions de la tragèdia russa l'ausili ha estat escàs, donant-se en canvi la paradoxa vergonyosa de que, mentre arreu s'ajudaren als russos, els governs segueixen sense reconèixer el seu govern i per tant rodejant-lo de les dificultats consegüents.

Qui sap si Catalunya amaga dessota aquest retraïment una protesta, fins potser inconscient contra tots els que, havent sapigut donar una exigua quantitat de diners comparada amb les necessitats, no han tingut el valor de demanar a tota veu el reconeixement del govern bolxevic que al fi i al cap, com a tirà, si el comparem amb altres que coneixem de sobres, resultarà un mirall de llibertats.

FRANÇA AL MARROC

El President de la República Francesa, M. Millerand, fa un viatge al Marroc, és com si diguessim hi va França; hi va a pendre posició.

El govern d'Espanya, davant la nova oficial de aquest viatge, quan menys aparentment, pren una actitud de diplomàtica complacència i per a demostrar les bones relacions existents s'hi fa representar per un vaixell de guerra.

No està malament del tot. Bona ocasió per a assabentar indirectament als nostres vïns de la nostra potència marítima, que és de suposar la impressió que'ls hi causarà.

M. Millerand ha prè l'avançada. Quan el gran personatge es decideixi a anar-hi, que potser serà tard o ja no caldrà, trobarà el lloc ocupat i de l'història a priori hauran de borrar el títol de *Pacificador*. Per que ço que és la Pau...

DEL RIF

De la tragèdia a la comèdia grollera hi ha un pas, diuen, i és ben cert. Altra cosa no succeeix amb el Rif. Són tantes les llàgrimes que aquesta mal·lida guerra ha fet vessar, llàgrimes vessades per quelcom inútil, sense cap raó d'existència, que, degut a la mateixa procedència del plor i la riala, a vegades n'hi ha per a riure sorollosament.

Mentres que no passa dia que un clot no s'obri per a colgar a un grapat d'homes que altre delictes no han comès que el de nàixer en un país governat eternament per ineptes, una comèdia grollerament representada te lloc.

Precedits d'un rebombori infernal marxaren a la guerra els carros d'assalt adquirits de segona mà i a primer preu pel govern espanyol.

Bon resultat han donat, a fè de Déu! En el primer jòc d'anem i tornem que ells assistiren, queden encallats al mig del camí i els soldats que en els restaven engavats no tingueren altra reme que deixar-se matar.

La cosa no té res d'estrany per altra part. En

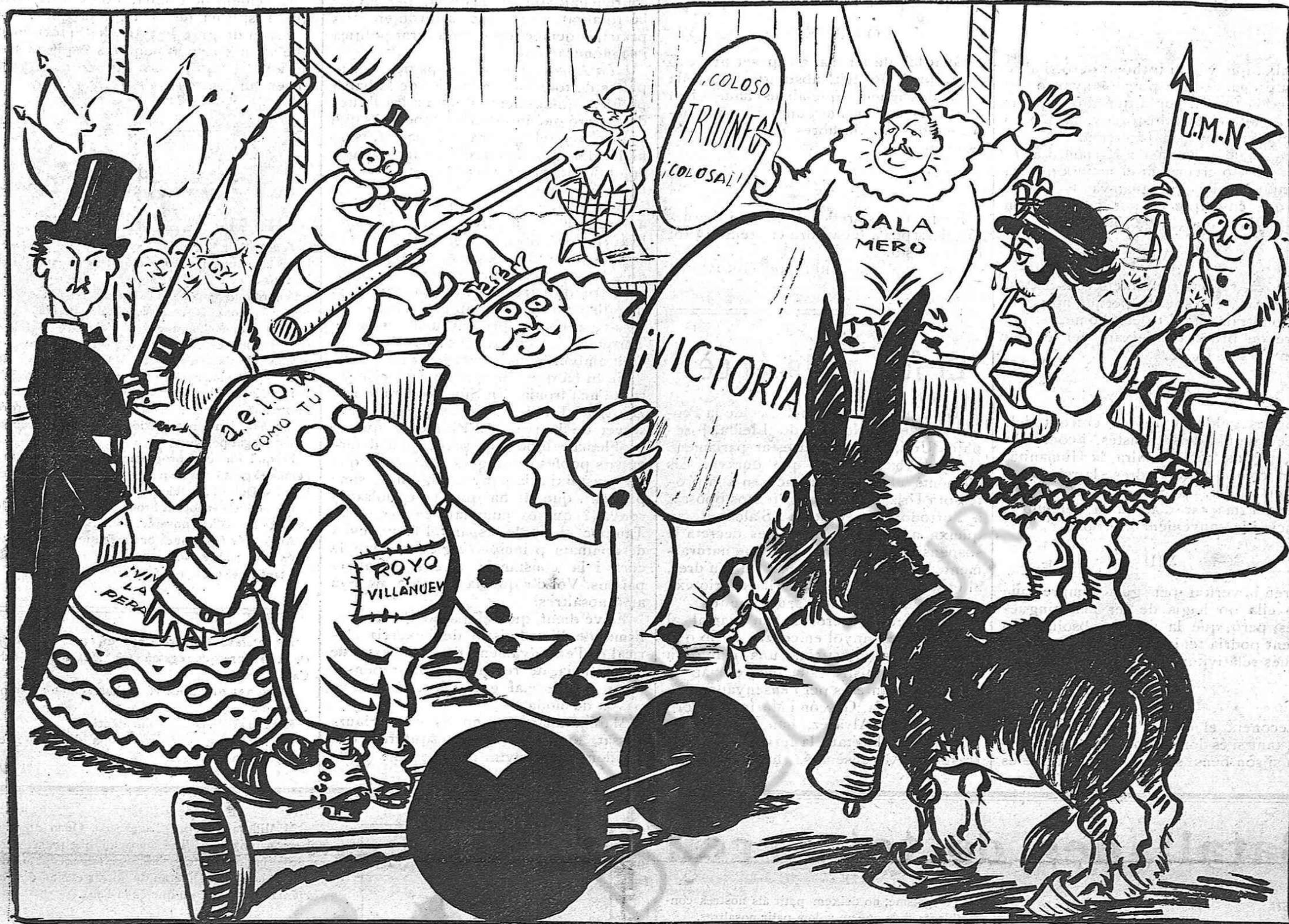

Marroc.—Un «tank» encallat

aquí tot es fa així. Vinga parlar, vinga discutir per a arribar a la concusió del, sens havem equipocat.

Mentrestant, totes les equivocacions de uns quants homes, in p es i sense cap responsabilitat les paguen aquells que semblen que hagin nascut per a ésser carn de canó.

El "Frontón Gondal" convertit en eire eqüestre

Espaterrant pantomima còmica per tots els c'owns de la companyia

SERMONS DE QUARESMA

IV

DEL MASSA APARENTAR

Avui, germans meus caríssims, el sermó va dedicat a tots quants veniu a oir-me, lo mateix els xics, que'ls grans, que'ls mascles, que les femelles, que'ls perdís, que'ls menestrals, doncs lo que atacà em proposo és un mal tan escampat, que pocs sou els que esteu lliures del seu rosèg infernal.

El luxe!... Les pompes vanes!...

El desig d'espaterrar al pròxim!... D'on redimontri ha sortit aquest afany, de tantes vergonyes causa i proveïdor constant d'hospitals i manicomis, de presons i lupanars? No veieu que aquest deliri, si no us rebaixeu les sangs amb el xarop de modèstia, anirà creixent per graus i acabarà per portar-vos a uns extrems insospitats?

Permeteu-me que us ho digui, però avui, tocant al ram de l'indumentària humana, a tal punt hem arribat, que la gent sembla que visqui en permanent Carnaval. No's veuen més que disfresses: tothom vol aparentar lo que no és; tothom desitja que'l que passa pel costat el prengui per un ricatxo; i, com que el que passa està tocat del mateix mal, pensa que l'altre deurà pensar

igual d'ell. I, què resulta? Que tothom queda albardat, que els uns enganyen als altres, que ningú sap amb qui es fa i que, mercès a aquest neci desbordament general, les relacions es compliquen, l'or es confon amb l'estany, la serietat se'n va al diable i l'honor a cà'n Pistras.

Germans meus, ha arribat l'hora d'assentà una mica el cap, el fer comèdia és pels còmics, i vosaltres no ho sou pas. Si, tenint dos, gasteu quatre, no més pel gust de brillar i deixar «blaus» als tanoques, ¿quin serà el vostre final? En l'auca de *El hijo malo* hi ha un redol que ho diu clar.

Sigueu més senzills, creieu-me; desembrasseu de pardals els vostres caps i, ajustant-vos a aquell precepte, tan sà i tan bonic, que ens ensenya que no convé allargar mai més el peu que la sabata, torneu a la sobrietat i a les pràctiques austeres dels lligitims catalans, úniques que poden dar-vos lo que en và cerqueu: la pau.

C. GUMÀ

REPICS

Una gran massa de descontents del camp regionalista—l'element jove, sobre tot—està a punt de fer un cop d'estat: separar-se de la política lligaire, i formar un nou nucli de catalanisme poderós. Molt bé.

Però, si no és ben avençat, ben d'esquerra, ben federal, ben intransigent, no faran pas gran cosa. Que se'n entornin al llit que això és la lluna. I ara està de moda la «mitja lluna». Es a dir, s'ha d'ésser ben moro.

De Castella ens han enviat un nou capità general.

Es diu Primo.
Com més cosins...

Aquell tristament famós Royo Villanova que tant mal ha dit i fet contra els catalans, ha sigut portat quasi en triomf per Barcelona mercès a les bones animetes de l'Unió Monàrquica.

Naturalment, valent-se de la anormalitat de les circumstàncies, que no permeten al poble lliberal i catalanista la més mínima protesta.

Però... hi ha més dies que llangonices. I el poble, si no té llibertat, té memòria.

Vuitanta quatre canons—segons afirma un corresponsal—tenen a punt d'engegar els moros allà a Alhucemes.

En temps d'En Prim hi hauria hagut algú que digués:—*Todo sea por Dios!*

Ara no, a aquest «algú» no li toca sinó dir:—*Dios nos coja confesados!*

El proper diumenge, a les deu i mitja del matí, donarà una conferència al «Centre de Dependents del Comerç i de l'Indústria» d'aquesta ciutat, sobre el tema «orientacions a seguir en la política catalana», l'abnegat i conseqüent diputat per Borges senyor Macià.

Ja's pot preparar En Cambó, ja que les paraules d'En Macià forçosament han d'ésser una enèrgica diatriba contra la seva vergonyosa política intervencionista o d'*Espanya Gran*.

Ara va bé, això! Endavant, senyor Macià!

Ahir:

—Monarquia?... República?... Catalunya!

Avui:

—Monarquia?... República?... Pessetes!

Què esperen, doncs, les manses ovelles catala-

nistes, que no s'allunyen per sempre del mal pastor?

Una figura retòrica a mitges.

En el discurs de la «Casa del Pueblo», va dir En Lerroux «que així com altres polítics estaven dessota de la taula, ell sempre havia permanescut davant la taula».

Falta sapiguer el contingut del moble.

Això és: què hi havia damunt la taula!

Corre la brama que a Barcelona ens serà posat també el batlle de Real Ordre.

Oh, prou, prou!

Fins els municipals i els serenos, ens imposaran aviat des de Madrid.

Es l'èxit de la política intervencionista de *La Lliga*.

Un pensament que m'atreveixo a recollir i a posar aquí com a virolla dels repics d'avui:

«Tots aquells que donen al Socialisme la culpa d'haver fet tornar dolenta a la burgesia, raonen amb la mateix manca de lògica que aquell bergant que a la seva dona—que l'hi havia fugit de casa, cansada de tants maltractes—li donava la culpa d'haver esdevingut un gran borratxo.»

A una minyona de servei

Perquè hi venies a ciutat, minyona? Perquè vas deixà el poble de Gombreny? O bé els teus pares van tenir poc seny o no sabien què era Barcelona!

Et creies que la gent tota era bona com la d'aquell poblet tan sà i ferreny? Trobaves esquitit el teu terreny i aixecares un vol de papellonà!

I al arribà a ciutat, de joia plena, tota tu traspuant de fortitut, no compregueres pas qu'esclavitud enrotllava el teu viure amb sa cadena!

Com enyores el teu poblet natal, avui, en aquest llit de l'hospital!

RAFAEL RIBA